

Betingelserne for at være ubemidlet Medlem af en Sygekasse; og det er jo ganske klart, at det er ved deres Optagelse, at de skal opfylde de Betingelser. Men det forekommer mig, at det ærede Medlems Udtalelser er Udtryk for en stor Formalisme, men jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at hvis han ønsker, at vi skal forhandle om det Spørgsmaal i Udvalget, skal han finde mig særdeles forhandlingsvillig.

Det ærede Medlem talte ogsaa om, at Lovforslaget jo fritog dem, der i Øjeblikket aftjente deres Værnepligt, for at yde deres Bidrag; og mente, at der kunde være Tale om at give Henstand ogsaa i andre Tilfælde. Jeg vil i den Anledning pege paa Sygekassernes Vedtægter, der formentlig giver tilstrækkelig Vejledning i saa Henseende.

Det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsen omtalte Sygekasseloven og berørte forskellige Spørgsmaal. Det ærede Medlem mente, det var uheldigt, at der var sket den Forandring i § 2, hvorefter Indtægtsgrænsen skulde fastsættes hvert tredje Aar, og henviste til, at „Pristallet“, som der skal tages Hensyn til, spillede en Rolle her. Naa, nu ved man jo ikke, hvor længe man bevarer dette Pristal, og desuden kunde Lægerne maaske ogsaa sige: Naar det skal spille en Rolle her, skal det ogsaa spille en Rolle i vore Overenskomster. Det er, mener jeg, naturligt, at hele dette Spørgsmaal kommer til Overvejelse noget tiere, end Tilfældet nu er. For øvrigt er der jo her peget paa forskellige Muligheder. Der har været nogle, som har ønsket 4—5 Aar, jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Søgaard ønskede, at det skulde ske hvert andet Aar. Det har altsaa vist sig, at der er forskellige Meninger om dette Spørgsmaal, og jeg har faaet det Indtryk, at de 3 Aar, som her er fastsat, i Virkeligheden er en Bestemmelse, som træffer i Centrum af de Ønsker, som har været fremme.

Det ærede Medlem talte om de 3 Kr., de kronisk syge skulde kunne forsikre sig for, og anerkendte ogsaa det Princip, der laa til Grund for denne særlige Bestemmelse, men det ærede Medlem mente, at det var noget for lavt, og henstillede, at det blev det saakaldte § 9-Udvalg, der kom til at træffe Afgørelse om hele dette Spørgsmaal. Det vil jeg anse for overordentlig upraktisk; jeg mener, at der maa være en fast Adgang for de kronisk syge til at forsikre sig indenfor en Grænse, som maa være nævnt i Loven, og i saa Henseende har jeg altsaa fundet, at det var passende at bringe den Grænse i Forslag, som Lovforslaget er et Udtryk for.

Med Hensyn til de 40 Aar vil jeg oplyse, at Bestemmelsen derom er i Overensstemmelse med en meget indtrængende Henstilling, jeg har faaet fra Sygekassernes Centralforeninger. — Det ærede Medlem omtalte ogsaa Genforsikringsspørgsmaalet. Hele det Spørgsmaal er imidlertid for Tiden under Overvejelse, og nu kan det jo blive Genstand for Konference mellem mig og Udvalget med Hensyn til de Tanker, der maatte komme frem under Udvalgsbehandlingen.

Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou omtalte Færøerne og Hensynet dertil, og jeg er ganske enig med det ærede Medlem i det rigtige i at ordne dette Forhold.

Der er optaget foreløbige Forhandlinger om det Spørgsmaal, men man har ment, det var rigtigt nu at vente, til dette Forslag forelaa vedtaget, saaledes at de endelige Forhandlinger kunde blive afsluttet paa Grundlag af den nye Lov. Det ærede Medlem omtalte ogsaa Kontingentet i Sygekasserne og omtalte Dr. Kuhns Forslag i sin Tid. Ogsaa dette Spørgsmaal maa ifølge Forholdets Natur og dets store Betydning og Vigtighed være Genstand for meget indgaaende Overvejelser, inden man kan komme ind paa en Reform her. Meningerne er meget modstridende netop med Hensyn til, om der kan gøres noget her, og hvad der da kan gøres. Jeg vil foranledige, at Spørgsmaalet bliver taget op, saaledes at det bliver Genstand for Overvejelse, men jeg tror, at det er saa stort og betydningsfuldt, at jeg vil advare mod at rejse det i Forbindelse med den Revision, her er Tale om.

Det ærede Medlem talte ogsaa om Medicinbestemmelsen og fandt, at den i Fjor var uheldigt formet. Jeg maa indrømme, at jeg kunde heller ikke have tiltraadt det, saaledes som den var formet i Fjor; jeg har ment, at det var naturligt at foretage nogen Begrænsning.

Det ærede Medlem talte om Fattiglovsændringen og mente, at de 3 Aar var ikke tilstrækkeligt, det var i alt Fald tvivlsomt, saaledes forstod jeg ham. Det er naturligvis altid en Skønssag, hvad der i saa Henseende skal fastsættes. Naar 3 Aar er valgt, er det, fordi man fandt, at det vilde være tilstrækkeligt til, at man ikke svækkede Forsikringsvillien. Det kan der imidlertid diskuteres om, men man maa ogsaa huske paa, at der her er et ikke ringe humant Hensyn at tage, de to Hensyn maa afvejes imod hinanden, og derefter maa man skønne. Det ærede Medlem var ogsaa noget inde paa en Beregning over